

tömkelege szomorított, sokan, nagyon sokan csak bizarr ötleteket fröccsentettek vászonra, a szórópisztolyt már majom kezébe is odanyomták, a vágókés gyakrabban került elő, mint az ecset, s a régi mesterek anatómiai, rajztani, fénytani tudásáról hallani sem akarnak.

Igen, használt a lecke, Misi bá' pedagógusnak sem volt kutya, derűs, vidám képem készült ezekben a hetekben, hónapokban: a Kerekperec. A leghíresebb perecet nem is Hanyban, hanem Rábaközben sütötték, s olyan hangulatos történet társult hozzá, muszáj volt megfesteni. Nem, nem a történetet, hanem a hitet, a szép, legendás hiedelmet. Kihevített, forró kemence szájában háttal álló, tűzről pattant menyecske áll, kezében lapát, azon percek, éppen most taszítja be az ásító üregbe, karcsú dereka, előrehajlott felsőteste, ringó, bő szoknyájának rezdülése pikáns, rejtett érzékiség, két oldalt, szemben a nézővel kipirult, magyaros arcú, hahotázó kamaszok, fiúk, lányok, mert az a babona járta, csak akkor lesz finom a perec, ha sütéskor kacagnak az odaparancsolt gyerekek. Micsoda szépség már maga az ötlet, azóta is imádok minden szép babonát. Magasiskola volt a Kerekperec festése, mert végre megtapasztaltam, milyen nehéz mozgalmasságot vinni a képbe, milyen figyelmet, aprólékos munkát

követel vidámságtól sugárzó arcokat megrajzolni, mit jelent a dinamizmus és a derű egy tömegjelenetben. Föltámadt bennem a humorista, mindent kör alakúra rajzoltam, kerek-domború volt képeken a kemence, a menyecske fara, a gyerekek kacagó arca, a lapát, a percek, így egyszerre sikerült vászonra vinni az erotikát, az érzelmi töltetet és a gyermeki ártatlanságot.

Végül, a tájképekkel és életképekkel egy időben, hol az egyiket, hol a másikat helyezve előtérbe, halomszámra gyártottam a csendéleteket, ezekből mesterem egyetlen egyet tartott igazán időtállóknak, a Vatalét. Hordó alakú edény, más vidékeken csobolyónak nevezik, azzal hordanak kapásoknak, kaszásoknak, aratóknak vizet a mezőre. A képen ellipszis alakúra nyújtottam a konyhaasztalra helyezett vatalét, előtte két szögletes birsalma, mellette szilvaízes fazék, a háttér népi faliszőnyeg-imitáció. Mind az enteriört helyettesítő szőnyeg, mind az egész kompozíció alapszíne szürkésbarna, csak a két birsalma élénk sárgája világít, és a cserépfazék acélosba játszó, dúsított cserelevél-zöld színe kölcsönöz az egésznek ódon jelleget. Éreztem, képbe zártam a múltat és a csendet.

OLÁH ANDRÁS

mártós pennával írt szerelem

*beteglátogatóba mentem óvatos-félszegen
az egyik szoba szürke mélyéből
sápadt arcod tűnt elém
az esőkabátom zsebéből kikandikáló csokoládét
mamád kezébe nyomtam
néked vittem pedig de szégyelltem odaadni
„beszélgetsek csak” – hagyott bennünket
magunkra s nekem máris kiszáradt a szám
te sem tudtad kezelni a helyzetet
hagyta hogy a leckéket soroljam konok együgyűséggel
hamar végére értem a listának
kérdőn rám néztél
én meg gyáván lesütöttem a szemem
mártós pennával írtunk akkoriban
az itatóspapírt bámultam ahogy puhán
magába szívta a betűk laza vonalát
aztán a tanító néni otthagytott
piros betűit méregettem
furcsa borzongás futott végig rajtam
mikor hajad az arcomhoz ért
– illatát hazáig megőriztem*